

7. FEJEZET

A gyülekezeti élet és Isten örökkévaló terve

A háromszemélyű Istent alapul véve a gyülekezet közösséget jelent. Végző soron a gyülekezetet jellemző közösséggyakorlás a Szellemmel való közösségünkből ered. Ennek megértéséhez át kell tekintenünk Isten örökkévaló céljának nagyívűségét az Ő három személyben egy természetének tükrében. Azért küldte el az Atya a Fiút, hogy megvalósítsa örökkévaló tervét, miszerint az emberiséget és az egész teremtett világot bevonja az Istenség életközösségébe. Csak a Szellem által létrehozott testületiségünkben tükrözzük vissza valóságosan a teremtett világnak a három személyű egy Istenben működő hatalmas kölcsönhatásokat. A közösséggyakorlásunk nem más, mint az Atya és a Fiú közötti isteni közösségben való együttes részvételünk, amit a Szellem közvetít.

- Stanley Grenz

Az amerikaiak a különálló egyént tekintik minden erény forrásának, a társadalmat pedig csupán az egyének összességének látják – az evangéliumi kereszténység pedig kimondatlanul is támogatja ezt a nézetet. Ékesen szóló beszédeket tart az egyének üdvösségéről; de nem veszi komolyan azt, hogy ezek az egyének hová kerülnek megtérésük után. Elég jól prédikálnak az egyének üdvösségéről; de igaz amerikaiként nem látják meg, hogy Isten talán ennél tovább is szeretne menni, hogy ezekből az emberekből egy népet alkosson. Az evangéliumi kereszténység mindaddig arra törekedett, hogy átforgassa az embereket, és ezáltal formálja át a világot. Nem vették észre, hogy ebből a látásból talán hiányzik valami, amit amerikai individualizmusuk elrejtett előlük. Az igazi keresztény látás arról szól, hogy formáljuk át az embereket, formáljuk őket néppé, és ezáltal formáljuk át a világot. Az evangéliumi keresztények a középső elemet felejtették ki. Nem tudták úgy tekinteni a gyülekezetet, mint az új társadalom előfutárát; csupán az egyének számára létrehozott klubot látták benne, és egyszerűen az amerikai individualizmust öltöztették keresztény ruhába. A végeredmény: új, elszigetelt egyének a régi társadalmi formában.

- Hal Miller

Az évek során nagyon sokan kérdezték tőlem ugyanazt: „Frank, ugye, a gyülekezet nem igazán fontos? A keresztény élet az elsődleges, a gyülekezet csak másodlagos, igaz?”

Erre a kérdésre a következőt szoktam válaszolni: „A gyülekezet nagyon is számít, ugyanis Istennek is nagyon fontos. Soha nem lehet a keresztény életől elkülönülten kezelni.”

Ebből adódóan a gyülekezeti élet gyakorlata mögött egy roppant nagy jelentőségű, csodálatos terv áll. Pál úgy nevezi ezt, hogy „örök cél” (Ef 3:11, E).¹

Isten küldetése

Az Efézusi levélben Pál igen sok tintát használt fel arra, hogy feltárja Isten örök célját a Kis-Ázsiában élő keresztények előtt. Az egész levél ennek az isteni célnak a lélegzetelállító kifejtése, amely során az apostol a legmagasztosabb igazságokat önti emberi szavakba. Isten mindenek feletti célja és szenvedélye, amely már korszakok óta a szívében van, gazdagon tárul eléink az efézusbeliekhez írt levélben.

Az Efézusi levél arra tanít bennünket, hogy Isten célja jóval túlmutat a megváltás keretein. Az Atya Isten öröktől arra vágyott, hogy a Fiának menyasszonyt és testet szerezzen, önmagának pedig házat és családot. Ez a négy kép – a menyasszony, a test, a ház és a család – alkotja az egész Biblia fő történeti vonulatát,² és ezek rejlenek Isten szívének mélyén is. Ezek alkotják az Ő leghőbb vágyát, örökkévaló célját és mindent meghatározó akaratát. Más szóval, Isten örökkévaló célja elválaszthatatlanul kötődik a gyülekezethez.

Miközben ezt a könyvet írom, sok szó esik a *Missio Dei* (Isten küldetése) témájáról keresztény körökben. Úgy gondolom, jó dolog erre hangsúlyt tenni, de mi is valójában Isten küldetése? Szerintem nem más, mint az Ő örökkévaló célja.

Keresztény életem során megfigyeltem egy egyszerű tény: a mai kor evangéliuma teljes mértékben az emberi szükségek köre épül. Ennek az evangéliumnak a fő mondanivalója egy jótékony Istenről beszél, akinek a legfőbb célja megáldani és meggyógyítani a bukott világot. Tehát, az evangéliumunk az emberi szellem/lélek megmentéséről (az evangelizációról), illetve a test megmentéséről (a betegek meggyógyításáról, a megkötözöttek megszabadításáról, a szegények megsegítéséről, az elnyomottak melletti kiállásról, a bolygónk védelméről, stb.) szól. Egyszóval, a manapság széles körben hirdetett evangélium „emberközpontú”, mivel az emberiség szellemi és fizikai szükségleteivel foglalkozik.

Istennek azonban van egy Önmagára irányuló célja is. Ez a cél Krisztusban nyert formát még a bűnbeesés előtt. Az emberi szükségletek betöltése csupán ennek a célnak a mellékterméke, spontán túláradása, és nem maga a lényeg.

Isten nem úgy teremtette az embert, hogy szüksége legyen megváltásra. Ez a tény már önmagában sokatmondó. Nézzük csak meg a teremtés történetét az 1Mózes első két részében. Láthatjuk, hogy Isten terve már a bűnbeesés előtt megvolt. Ez egy mélyreható kérdéshez vezet el bennünket: Mít csinált volna Isten az emberekkel, ha nem buktak volna el?

Keresztény éveim során különböző mozgalmakban vettem részt: az egyiknek az evangelizáció volt az erőssége, a másoknak a részvétel a társadalmi ügyekben, valamelyiknek pedig a jártasság a szellemi ajándékokban, de ezek mind öncélúak voltak, nem épültek bele Isten mindenek feletti céljába. Az „örökkévaló célról” gyakorlatilag szó sem volt. Ennek eredményeképpen mindezek az önmagukban jó és nemes tevékenységek nem váltották valóra Isten szíve vágját.

Hadd magyarázzam el a fenti bekezdés üzenetét egy példa segítségével. Tegyük fel, hogy egy építési vállalkozó megvásárol húsz hektár földet, ahová egy épületegyüttest szeretne építeni. Azt tervezi, hogy miután az épületek elkészültek, kialakít egy díszkertet a komplexum bejáratánál. Ez a célkitűzése. Ezért megbíz valakit azzal, hogy gyönyörű fákat ültessen oda. Másvalakitől hatalmas kövek elhelyezését rendeli meg, megint mástól gyönyörű virágok ültetését, valakit pedig bokrok, illetve cserjék ültetésével bíz meg.

A faültetéssel megbízott vállalkozó viszont véletlenszerűen ülteti el a fákat az épületegyüttes területén; a köveket is hasonlóan helyezik el, sőt, ugyanígy tesz a virágültető, valamint a bokrok és cserjék ültetője is.

Az építési vállalkozót nagy csalódás éri, amikor észreveszi, hogy mit tettek a többiek. Neki az volt a célja, hogy egy díszkert készüljön, ehelyett össze-vissza szétszórva látja az összes virágot, követ, fát, cserjét, bokrot.

Fát ültetni jó dolog? Igen. Szép dolog virágot ültetni? Természetesen. Csakhogy nem ezek jelentették „önmagukban” a vállalkozó célkitűzését. *Ő egy díszkertet akart.*

Pontosan ilyen most Isten országa is. Sok a jó cselekedet, de ezek mind túlságosan messze esnek Isten legmagasabb célkitűzésétől – ami történetesen Tőle, Általa és Érte van (Róma 11:36; Kol 1:16-18; Ef 1:5).

Amikor túllövünk a célon

Miért van az, hogy közülünk, keresztények közül, oly sokan túllőttünk a célon? Miért nem vettük észre Isten magasabb rendű szándékát a könyveink, magazinjaink, weboldalaink, blogjaink, CD-ink, DVD-ink, konferenciáink és szemináriumaink közepette?

Ha tudnám a választ, akkor kétszer olyan bölcsek lennék, mint Salamon. Mindazáltal van egy tájékozottságon alapuló feltételezésem. Szerintem a válaszhoz tartozik az, hogy az evangéliumi keresztények nagyrészt a Rómabeliekhez írt levélre és a Galata levélre építették a teológiájukat. Sokan pedig, akik nem a hagyományos evangéliumi kereszténységhez tartoznak, az Újszövetség evangéliumi beszámolóira (különösen a szinoptikusokra – Máté, Márk és Lukács evangéliumára) építkeztek. Az Efézusi és Kolosséi levél pedig mindkét csoport számára csupán a lábjegyzet szerepét játssza.

Mi lenne azonban, ha nem az emberi szükségletekkel kezdenénk, hanem Isten szándékával és céljával? Mi lenne, ha nem abból indulnánk ki, hogy milyen állapotok uralkodtak el a földön a bűneset után, hanem abból az örökkévaló tevékenységből, amely a fizikai időkorlát előtt kezdődött Istenben?

Más szóval, mi lenne, ha az Efézusi és Kolosséi levélre építenénk a teológiánkat, és a többi újszövetségi könyv igazodna ezekhez? Miért pont az Efézus és a Kolossé? Azért, mert ez a két levél nyújtja a legtisztább betekintést Pál evangéliumába, amit Krisztus rábízott. Ez a két levél nem a bukott emberiség szükségleteiből indul ki, hanem Istennek a teremtés előtti, időtlen tervéből; emellett Krisztust is a megtestesülése előtti állapotában mutatják be.

Azt állítom, hogy ha az Efézusi és Kolosséi levelet vesszük alapul, akkor az evangéliumok és az Újszövetség többi része (nem beszélve az egész Ószövetségről) teljesen új megvilágításba kerül, valamint Jézus Krisztus központi és mindenképp feletti szerepe határozza meg a felfogásunkat minden szellemi és fizikai dolgról – ami egyben az Ő párjának, a gyülekezetnek a szerepe is.

Az általánosan elfogadott nézettel ellentétben nem az evangéliumok jelentik a keresztény hit kiinduló pontját, és nem is az Ószövetség. Ezek a történet közepéről szólnak. A történet bevezetője és nyitó fejezetei az Efézusi levél, a Kolosséi levél és János evangéliuma, amelyek betekintést adnak Krisztus személyének a valóságába az idő kezdete előttről, valamint küldetésének a lényegébe. A Máté, Márk és Lukács által bemutatott földi életét ezeknek a háttérinformációknak az ismeretében kell értelmeznünk.

Ebből a szempontból a legtöbbünk által hallott evangéliumot ahhoz lehetne hasonlítani, amikor az emberek a *Csillagok Háborúja* IV., V. és VI. részét látják először (mivel a mozikban is így jelentek meg), pedig a dráma eseményeinek a teljes megértéséhez előbb az I., II. és III. részeket muszáj megnézni.

Szeretném újra hangsúlyozni: az emberi faj nem úgy jött e világra, hogy üdvösségre volt szüksége. A lélekmentés, a szegények táplálása és az emberiség szenvedéseinek az enyhítése nem szerepeltek Isten első kezdeményezésében az örökkévalóságban, ugyanis a bűneset akkor még nem történt meg.

Kérlek, ne érts félre: nem vagyok ellene a fenti szolgálatoknak, sőt, kifejezetten támogatom ezeket az ügyeket. Istennek viszont van egy célja – egy örökkévaló célja –, amit az emberek dolga volt megvalósítani, mielőtt a bűn színre lépett. Isten soha nem mondott le erről a célról; voltaképpen minden más kapcsolódik ehhez, illetve kapcsolódnia kellene hozzá. Ahogy DeVern Fromke fogalmaz:

Az Efézusi levélben látjuk azt, amit az Atya a Fiában akart megvalósítani. Ezt soha nem befolyásolta a bűn, a bukás, vagy az idő. Ez volt az a cél, amely először titok volt, de Pál Apostol itt feltárja előttünk. Az Atyának kezdettől fogva volt egy saját maga számára készített csodálatos terve, amely természetesen az embert is magában foglalta. A megváltás nem a cél, csak egy helyreállítási program – nem más, mint zárójel a fő mondanivaló szövegébe illesztve.³

Őszintén szólva, Isten örökkévaló céljának a megfelelő kibontásához egy külön könyv lenne szükséges. (Éppen most írok egy ilyen könyvet, a címe *From Eternity to Here: Rediscovering the Ageless Purpose of God – Az örökkévalóságtól mostanáig: Isten örök céljának az újra felfedezése*).⁴ Néhány főbb elemét bemutatom ebben a fejezetben.